

Henki &

elämä

Jyväskylän seurakunnan lehti 20.11.2014 • numero 18

Raskasta joulua

Tilit selviksi
vanhempien
kanssa

► sivu 6–7

Puolet kirkko-
valtuutetuista
vaihtoon

► sivut 8–9

Vihkiryijyn
solmiminen
puolivälissä

► sivu 16

Pääkirjoitus

Pilkettä pimeään

Joulualoika on käynnistynyt. Mielenpöytämuutokset valoisista, niiden olemassaolosta ylipäättään, niiden hyväksytystä esilläoloajasta, niiden väristä ja mahdollisista muista ominaisuuksista alkaa yleensä sekin näitä aikoja. Vilkkuvat varot häiritsevät, värilliset valot häiritsevät, väärään paikkaan laitetut valot häiritsevät, liian varhain syksyllä virityt valot häiritsevät ja liian pitkälle joulun jälkeen esillä olevat valot – ne vasta häiritsevätkin. Joulualalokeskustelu jatkuu, kunnes kauppaesikusten joulumusiikkikeskustelu syrjäyttää sen.

Tämä suomalaisen syksyn viikkokausien pimeys, synkkyys, kosteus ja koleus eivät voi olla vaikuttamatta siihen, miten muiden ihmisten joulualoihin suhtaudumme. Muuten ei voi selittää sitä, että ventovieraidenkin valaistusratkaisut kuohuttavat mielipidepalstoilla tunteita. Joulualalokeskustelun voi selkeästi nähdä merkinä liian pitkään jatkuneen pimeän kiristämistä hermoista.

En yleensä osallistu joulualalokeskusteluun, mutta nyt olen niin jo tehnyt. Kaikki lähti erään naapurin vilkkuvista, monivärisistä valoista. Uuden asuinalueen ensimmäisen joulun ensimmäiset joulualat ovat tietysti kiinnostavia, ja naapurin ratkaisu kirvoitti Facebookissa melkoisen keskustelun.

Naapuruston väki heitti vilkkuvista jouludiscovaloista hervotonta huumoria. Sylliseksi eksoottiseen hankintaan arvuuteltiin automaattisesti perheen isäntää, koska vaimo tunnetaan hyvästä maustaan. Ja eikö mitä – rouva tunnusti ratkaisun omakseen. Naapuruston lapset villiintyivät, ja samanlaisia valoja alettiin vonkua muidenkin pihoilta. Hirveän hilpeistä valoista löytyi niin paljon huumoria, ettei aikoihin mistään.

Ilman Facebook-revittelyä tämän vuotinen joulualalokeskustelu olisi luultavasti tavalliseen tapaan tylsä, synkeä ja syyllistävää. Näinä pimeinä, katkeamattomalta yöltä tuntuvina päivinä olen valmis tarttumaan huonoonkin huumoriin, jotta marraskuun arki olisi edes pykälän kevämpi kantaa.

Ellei huumorista ole ikävän karkottajaksi, ehkä niistä joulualoista. Ja joka tapauksessa kohta helpottaa. Suvivirteen on enää puoლისen vuotta. Sitten voidaankin keskustella siitä, missä, milloin, miksi ja ketkä Suvivirtä veisaavat.

Marjo Rönkvist
päätoimittaja

Henki & elämä

Kannen kuva: Raskasta joulua -videota kuvattiin Suomenlinnassa. Raskasta joulua ja Kauneimmat joululaulut ovat yhteistyössä, kun Raskasta joulua -konsertti saapuu Paviljonkiin 21.11.

Kuva: Satu Kosenius

Jouluradio tulee, onko vastaanottimesi valmis

Pian voi asetella kuulolureja korvilleen, sillä perinteinen Jouluradio aloittaa tauottoman lähetyksensä. Luvassa on joululauluja yhtä soittoa ensimmäisestä adventista loppiaiseen.

TOIVONTUOTTAJAT teksti
KATRI SAARELA kuva

Joululaulut kajahtavat ensimmäisestä adventisunnuntaista lähtien ja soivat tauotta loppiaiseen saakka. Reilun kuukauden rupeama alkaa päiviteyllä *Hoosiannalla*, jonka sovittaa kaksikko *Jesse Kaikuran* ja *Lenni-Kalle Taipale*.

Jyväskylässä joululauluja voi kuunnella taajuudella 96,9 MHz. Jouluradiolla on tulossa myös uusia verkkokanavia. Lapsille suunnattu Pikkujouluradio, Xmas ja Rouhea joulua saavat rinnalleen vironkielisen Jouluradioiden ja klassisen musiikin erikoiskanavan.

Jouluradion kuuntelijamäärä oli vuonna 2013 Kansallisen Radiotutkimuksen mukaan 423 000 kuuntelijaa viikossa.

Jouluradion aloittava Hoosiannahymni on adventin klassikko. Adventtiklassikon sanoitus säilyy Jese Kaikuran ja Lenni-Kalle Taipaleen käsittelyssä, mutta sävellys ja sovitukset päivitetään ennakkoluulottomasti. Ensiesitys kuullaan perinteisesti Jouluradion avauksena ensimmäisen adventisunnuntain ensisekunneilla. Ensimmäistä adventisunnuntaa vietetään tänä vuonna 30.11.

– Meillä oli alusta alkaen yhtei-

nen sävel kundien kanssa, joten oli helppo kompata ajatusta yhteistyönä. Annamme heille taiteellisen vapauden ja jääme mielenkiinnolla odottamaan millaisen version kuuntelijamme saavat iloitavakseen, toteaa Jouluradion tuottaja **Jan Ahonen**.

Hymnin laulaminen ensimmäisenä adventisunnuntaina on meillemme vanha, jo koulussa alkanut perinne ja kirkot täyttyvät silloin ihmistä. Ensimmäinen adventti onkin joulun jälkeen suosituin kirkkopyhä. Monille ensimmäinen adventti sekä Hoosianna tarkoittaa joulunajan odotusta sekä joulurauhaan laskeutumista.

Tapetilla

Joulukalenterin tähti olet sinä

PETRI KANANEN teksti
PIXABAY kuva

Lunta tulvillan on raikas talvisää... Kunpa olisikin, niin vaihtuisi tämä syksyn pimeys piirun verran jouluisemmaksi. Vai uskaltaako vielä marraskuussa joulusta puhua? *Henki & elämä* on roh-

kea ja uskaltaa!

Maanantaina 1. joulukuuta avataan juhallisesti joulukalenterimme ensimmäinen luukku. Tarjolla ei ole suklaata, vaan makeisia yllätyksinä YouTube-kanavallamme. Lupaammekin katselijoillemme joka päivän videon, jonka päättäneenä saatat olla sinä.

Lähipäivien aikana toimittajajoukkomme hiipii varpahillan ympäri Jyväskylää videokameran kanssa ja kyselee hyvää aavistamattomilta kaupunkilaisilta kaikenlaista hassua. Näistä vastauksista leivomme sitten joululta tuoksuvia ja maistuvia piparisen ihania videopätkiä.

Kuten oikeasta joulukalenterista, saa myös *Henki & elämä* YouTube-kanavalta yllätyksen joka päivä. Kyselemme esimerkiksi suosikkijoululaulujasi. Saako joulupukki suikon ja varpunen einkesiä? Se jää nähtäväksi ja kuultavaksi.

Saatat myös päästä kertomaan ihanimman joulumuistosi. Tällä hetkellä vain sinä tiedät sen, mutta kohta me muutkin pääsemme jaolle.

Eikä siinä vielä kaikki! Haluamme mielellämme sännätä kysymyksiemme Jonkun Erityisen kaupunkilaisen pakille. Ehdotapa mielestäsi sähköpostilla osoitteeseen jklrkr.tiedotus@evl.fi.

Henki & elämän toimitus lennähtää kyselemään jyväskyläläisiltä joulusta. Vastaukset näette YouTube-kanavaltamme.

Henki & elämän videot:
[youtube.com/henkielama](https://www.youtube.com/henkielama)

Ajassa

Entinen poliittinen toimittaja Tarmo Ropponen toimii nykyisin media- ja tv-kouluttajana, jonka koulutettavana on päättäjät yhteiskunnan eri sektoreilta. Lisäksi Ropponen vetää ja johtaa seminaareja ja paneelikeskusteluja sekä kirjoittaa kolumneja. – Hommia riittää. Elämä ei loppu eläkkeeseen, hän toteaa.

Konkarin mielestä kirkolla on iso imago-ongelma

Yleisradion entisen poliittikan toimittajan Tarmo Ropposen mielestä jokin on pahasti vialla, kun vain murto-osa seurakuntalaisista käy vaaliurnilla.

SIRPA KOIVISTO teksti
PEKKO VASANTOLA kuva

Seurakunta-vaalit on nyt pidetty. Miltä vaalitulokset näyttävät?

Tulos näyttää sellaiselta kuin etukäteen saattoi olettaa. Kirkkovaalit eivät seurakuntalaisia ihmeemmin kiinnosta. Ei varsinkaan nuoria. Sama ilmiö näkyy myös kunta- ja eduskuntavaaleissa. Alle 30-vuotiaat eivät lähde vaaliurnille. He eivät koe yhteiskunnallista ja kirkollista vaikuttamista omakseen. Ovat vierantuneet yhteisten asioiden hoitamisesta. Huolestuttava kehitys kaiken kaikkiaan.

Miten tarkasti seurasi näiden vaalien kampanjoitusta?

Hyvin pinnallisesti. Tarkastelin lähinä, miten ehdokkaat kampanjoivat ja millä foorumeilla. Näytti siltä, että he lähestyivät äänestäjiä samoilla keinoilla kuin ehdokkaat muissakin vaaleissa. Median, myös sosiaalisen median käyttö, lisääntyi selvästi.

Mitkä vaaliteemat puhuttelivat?

Yksikään ei noussut erityisesti esille. Tuttuja teemoja kaikki. Vaalin tunnuslause *Usko hyvän tekemiseen* jäi mieleen. Tosin sekään ei hätkäyttänyt. Poliittikan puolella kuu-

lee samanlaisia toiveita ja lupauksia. Kaipasin vähän konkreettista sempaa otetta.

Onko seurakunta-vaalien seuramisessa niin paljon tunnelmaa, että kannattaa riisua pikkutakki ja kääriä paidan hihat?

Niin, ja ottaa keltainen lyijykynä käteen. Ei sentään. Kirkkovaalit menevät vähän rauhallisempaan tahtiin. Poliittisten puolueiden muakantulo lisää kyllä mielenkiintoa, mutta ei kylläkin paikallaan. Siinä tulee seurattavaa vähän tarkemalla silmällä.

Voisiko seurakunta-vaaleista olla tuloslähetys tv:ssä?

Ei ainakaan suora, tunteja kestävä vaalilähetys näillä eväillä. Yhteenvetoina, miten ehdokkaat kampanjoivat ja millä foorumeilla. Näytti siltä, että he lähestyivät äänestäjiä samoilla keinoilla kuin ehdokkaat muissakin vaaleissa. Median, myös sosiaalisen median käyttö, lisääntyi selvästi.

Äänestysprosentti oli tänä vuonna 15,5. Hyvä vai huono tulos?

Huono. Varmasti iso pettymys koko kirkolle. Äänioikeutettuja oli 3,3 miljoonaa. Vain murto-osa kävi vaaliurnilla. Heistäkin suurin osa yli 60-vuotiaita. Jokin on pahasti vialla.

Miten äänestysintoa saataisiin kasvatettua?

Kertomalla kansantajuisesti, mikä kirkkovaalusto on. Varsinkin mistä seurakunnan asioista se päätetään. Matala äänestysprosentti liittyy isompaan kuvioon. Evankeliluteriläinen kirkko ei saa ihmisiä liikkeelle. Sillä on iso imago-ongelma. Kansa käy laiskasti kirkossa – ja vaaliurnilla.

Toivoisitko valitsijayhdistysten nimien läpinäkyvyyttä?

Kyllä. Vaaleissa on mukana monenlaista ryhmää. Niiden taustoihin on vaikea saada selvää, vaikka miten yrittäisi. Varsinkin puoluetunnukset olisi saatava reilusti esille. Niitä ei pidä hävetä, eikä piilotella epämääräisten ja vain vihjailevien otsikkojen alle.

Sopiiko puoluepolitiikka seurakunta-vaaleihin?

Puoluepolitiikka sitovine ryhmäpäätöksineen huonosti. Vierastan ajatusta, että perinteistä politiikkaa alettaisiin harrastaa seurakuntavaalustoissa. Jälki saattaisi olla rumaa. Valtuutetuilla pitää olla vapaus toimia omantuntonsa ja oman harkintansa mukaan, kuuluvat mihiin ryhmään tahansa.

Mitä mieltä olet 16-vuotiaiden äänioikeudesta? Pitäisikö äänestysikää laskea muissakin vaaleissa?

Ei pidä. Nyt käydyt kirkkovaalit paljastavat, että ikärajan lasku ei nostaa äänestysprosenttia. Siihenhän uudistuksella pyrittiin. Valtiolisten vaalien 18 vuoden ikäraja on hyvä.

Kaipaako vielä vaali-illan jännitystä?

Kyllä!

Mitkä vaalit ovat jääneet parhaiten mieleen toimittajan uraltasi?

Vuoden 2006 presidentinvaalit. **Tarja Halonen** voitti **Sauli Niinistö**n vain vähän yli 100 000 äänellä. Prosentteina 52–48. Oli pakko odottaa laskennan loppuun asti voittajan julistamista. Väärän tuloksen kertominen etujassa olisi ollut katastrofi. Urani jännittävin ja hikisin vaali-ilta.

Mitä veikkaat, milloin siirrymme sähköiseen äänestämiseen?

Ei vielä pitkään aikaan. Kuntavaaleissa 2008 sitä kokeiltiin muutamassa kunnassa. Epäonnistui pahasti. Äänet häipyivät taivaan tuuliin. Kolmessa kunnassa jouduttiin järjestämään uusintavaali perinteiseen tapaan. Niillä jatketaan vielä monet vaalit.

Palokan kirkon remontti alkaa vuodenvaihteessa

Palokan kirkon peruskorjaustyöt käynnistyvät vuodenvaihteessa. Noin kaksi miljoonaa euroa maksavalla remontilla muutetaan rakennuksen tilajärjestelyä sekä uusitaan vanhentunutta talotekniikkaa. Muun muassa kirkkosalin ja kirkkotorin sekä alakerran päiväkerhotilojen käytössä säilyviin ilmanvaihtokoneisiin lisätään jäähdytys.

Remontin on määrä valmistua ensi syksynä. Remonttisuunnitelmat sekä kustannusarvio vaativat vielä kirkkovaltuuston hyväksynnän.

Vaalikeräyksen tuotto lähes 5 000 euroa

Seurakunta-vaalien yhteydessä järjestetyn vaalikeräyksen tulos oli 4 783 euroa. Vaalikeräyksellä tuetaan lasten ja nuorten koulutusta ja syrjäytymisen ehkäisemistä Suomessa ja kehitysmaissa.

Vaalikeräyksen järjestivät Kirkkopalvelut, Suomen Lähetysseura, Kirkon Ulkomaanapu ja Suomen Piipiläseura. Keräyksen tuotto jaetaan tasan keräysjärjestöjen kesken.

Kirkkopalvelut ohjaa varat lasten ja nuorten syrjäytymisen ehkäisyyn Suomessa erilaisten diakonian hankkeiden kautta. Suomen Lähetysseura, Kirkon Ulkomaanapu ja Piipiläseura tukevat lasten ja nuorten koulutusta kehitysmaissa.

Ota kauppakassifotokuva ja lähetä se meille

Adventtiruuhkan ja joulusesongin kynnyksellä vietetään Älä osta mitään -päivää. Tänä vuonna se on perjantaina 28.11. Teemapäivä haastaa pohtimaan jokapäiväisen kulutus päätöksen vaikutuksia ympäristöön. Vuoden teema on Krääsäton joulua.

Jyväskylän seurakunnan ympäristötyöryhmä kannustaa viettämään myös muoviopustointia päivää. Ota siis selfie itsestäsi ja keskokassistasi ja lähetä se *Henki & elämän* Facebookisivulle. Voit myös jakaa kuvan Twitterissä tai Instagramissa hashtagilla #kauppakassifotokuva.

Paras kuva palkitaan reilulla suklaalla.

Töitä tarjolla vapaaehtoisille tekijöille

Vapaaehtoisiksi! -messuilla voit tutustua vapaaehtoistoiminnan tarjoamiin toimintamahdollisuuksiin. Messuilla esittävät jyväskyläläiset vapaaehtoistyön toimijat. Mukana on myös Jyväskylän seurakunta.

Messut järjestetään Kansalais-toimintakeskus Matarassa maanantaina 1.12. klo 14–19.

Onko kysyttävää, Tupu vastaa aina!

Peruskoululaisille tarkoitettu Tekstaritupu on kasvattanut suosiotaan tasaisesti. Aikuiselta voi kysyä tekstiviestillä mistä tahansa mieltä askarruttavasta asiasta

HEIKKI IMPIÖ teksti
MARJO RÖNNKVIST kuva

Helsingiläinen erityisnuorisotyönohjaaja **Mare Kinenen** sai arkisten työkokemustensa kautta idean mobiiliviestipalvelusta. Hän huomasi vastaavansa työntekijänä nuorten lähettämiin tekstiviestikysymyksiin tietämättä edes, kenelle vastasi. Tästä Kinenen oivaluksesta syntyi kymmenen vuotta sitten tukitekaripalvelu Tekstaritupu.

Tukitekaripalvelu on tarkoitettu 7–14 -vuotiaalle. Viestin voi lähettää nimettömänä, ja Tupu vastaa viestiin vuorokauden kuluessa koulupäivinä maanantaista perjantaihin. Palvelu tukee ja auttaa peruskouluikäisiä, kun jokin askarruttaa tai mietityttää.

Kymmenen vuoden aikana Tekstaritupu on otettu käyttöön 50 paikkakunnalla, myös Jyväskylässä.

Jyväskyläläinen erityisnuorisotyönohjaaja **Pasi Toivola** kertoo, että viestien yleisimmät aiheet liittyvät usein yksinäisyyteen. Monesti viestit käsittelevät myös sitä, että kotona tai koulussa on hankalaa.

Kiellettyjä aiheita ei ole, myös seksistä ja seurustelusta saa viesteissä kysyä.

– Yleensä kysymykset käsittelevät asioita, joita nuori ei uskalla tai ei tohdi kysyä opettajalta tai kotiväeltä, Toivola toteaa. Erityisnuorisotyönohjaaja Pasi Toivola on ollut jo vuosia mukana ringissä, jonka jäsenet vastaavat vuorollaan kouluikäisten lasten ja nuorten kysymyksiin. Viikon kerrallaan kestävä päivystysvuoro osuu kohdalle parisen kertaa vuodessa.

Jyväskylässä riittää hyvin päivystäjää. Heitä on yli 20. Päivystysvuorot jaetaan omien työtilanteiden ja innostuksen mukaan.

”Viestien yleisimmät aiheet liittyvät yksinäisyyteen.

Palvelu on käyttäjälleen todella halpa, tekstiviestin hinta on korkeintaan muutaman sentin luokkaa. Myös palvelua ylläpitäville tämä on kustannustehokasta.

– Puhelin itse on se suurin investointi, Toivola huomauttaa.

Tekstaritupu on kasvattanut ta-

saisesti suosiotaan koko toiminta-aikansa. Tälle vuodelle on kertynyt jo marraskuun alkuun mennessä yli 10 000 viestiä, kun koko viime vuonna viestejä tuli kaiken kaikkiaan 9 800.

Viestien määrä ei ole itsetarkoitettu tai päämäärä. Tueksi tarkoitettu tekstiviesti voi antaa myös yh-teisen kokemuksen jakamisesta ja kuulluksi tulemisesta.

Viesteihin vastaajat ovat aikuisia kasvatusalan ammattilaisia, jotka pyrkivät antamaan kysyjälle tarkistettua faktatietoa.

Pasi Toivola kertoo, että kysymykseen ei vastata heti suoralta kädeltä, harkitsematta. Päivystäjä miettii myös, mitä kysyjä kysymyksellään pohjimmiltaan hakee. Jos puhelimeen tullut kysymys on erityisen vaikea, vastaaja voi myös kyllä kaverille ja kysyä neuvoa toiselta toiminnassa mukana olvalta.

Myös netti on osoittautunut hyväksi tietolähteeksi. Verkosta voi muun muassa tarkistaa ja välittää eteenpäin tarpeelliset yhteystiedot mahdollisilla jatkokysymyksillä ajatellen.

Jyväskylässä Tekstaritupun puhelinnumero on 040 1326010. Jyväskylän peruskouluihin on jo mo-

Seurakunnan erityisnuorisotyönohjaaja Pasi Toivola on ollut vuosia ringissä, joka vastaa Tekstaritupuun tulleisiin kysymyksiin.

nen vuoden ajan jaettu tietoa palvelusta.

Kymmenvuotisen taipaleen aikana Tekstaritupu on laajentunut myös verkon puolelle. Tekstaritupu.net on saanut rinnalleen Netti-

tupu.net-palvelun.

Palvelujen kautta voi esittää kysymyksiä myös sähköpostitse tai halutessaan vaikka keskustella reaaliaikaisesti asiantuntijan kanssa.

Hengissä

Evankeliumi Matt. 25: 31–46

Kun Ihmisen Poika tulee kirkkautensa, kaikki kansat kootaan hänen eteensä, ja hän erottaa ihmiset toisistaan. Kuningas sanoo oikealle puolelleen oleville: 'Saatte peria valtakunnan, joka on ollut valmiina teitä varten. Minun oli nälkä ja jano, ja te annoitte ruokaa ja juotavaa. Olin koditon, ja otitte minut luoksenne. Olin sairas, ja kävitte minua katsomassa. Olin vankilassa, ja tulitte luokseni.' Vanhurskaat vastaavat: 'Milloin näimme sinut puutteessa ja autoimme sinua?' Kuningas vastaa: 'Kaiken, minkä olette tehneet yhdelle vähäisimmistä veljistäni, sen olette tehneet minulle.'

Sitten hän sanoo vasemmalla puolellaan oleville: 'Te kirotut, menkää ikuisen tuleen. Minun oli nälkä ja jano, mutta ette antaneet ruokaa ja juotavaa. Olin koditon, mutta ette ottaneet minua luoksenne. Olin sairas ja vankilassa, mutta ette käyneet katsomassa.' Nämäkin kysyvät: 'Milloin näimme sinut puutteessa, emmekä auttaneet?' Hän vastaa: 'Kaiken, minkä olette jättäneet tekemättä yhdelle näistä vähäisimmistä, sen olette jättäneet tekemättä minulle.'

Ja niin he lähtevät, toiset iankaikkiseen rangaistukseen, mutta vanhurskaat iankaikkiseen elämään.

Omaan napaan tuijottelu kostautuu

Onko viimeinen tuomio kuin kuolevan viimeinen hetki, jossa elämän kerrotaan kulkevan filminauhana silmien edessä?

En ajattele, että olisi näin. En tiedä millainen viimeinen tuomio on. Asiasta on paljon kirjoitettu, mutta elämä pitää elää parhaalla mahdollisella tavalla, noudattaen Jeesuksen käskyä rikkaalle miehelle: "Raskasta Herraa sinun Jumalaasi yli kaiken ja lähimmäistäsi niinkuin itseäsi".

Soivat sunnuntain jazzmessussa Kaupunginkirkossa tuomiopäivän pasuunat?

Jazzmessun musiikki on varmasti hyvää ja kaunista. En usko, että pasuunat soivat painostavasti, vaan niillä on oma roolinsa. Niin, että haluamme tehdä lähimmäisillemme hyviä tekoja – ja meille tulee hyvä mieli. Usko on hyvä kasvualue hyville teoille – minä en ole niin tärkeä ja keskus, vaan Kristus on. Hän vaikuttaa minussa siten, että näen ihmiset Kristuksen silmillä nälkäisinä, alastomina, vankilassa, sairaana ja haluan elää heidän rinnallaan. Teot eivät pelasta, Kristus pelastaa.

En ajattele, että tuomiopäivän liittyy uhkaa maailmissä mielessä. Jumala on hyvä ja oikeudenmukainen. *Anne Federley*n kaunis musiikki muistuttaa siitä, että pyrkikää hyvään. Siinä ei tuomionpasuunoiden pölyä tarvi. Hyvällä saatutua enemmän kuin pelotellulla.

Pelottaako se päivä sinua?

En ajattele juurikaan viimeistä tuomiota. Tässä elämässä on ihan tarpeeksi ajatteleminen, että osaisi elää oikein ja hyvin. Uskoon, että armo kantaa. En usko, että kristittyinä eläminen on pelon alla elämistä.

Luterilaiset sanovat, että yksin uskosta, yksin armosta. Mutta Jeesushan puhuu selvästi teoista. Mitäs sinä siihen sanot?

Kun haluaa elää kristittyinä, ihan vaan tavallisesti arjessa, usko ilmenee myös hyvinä tekoina – haluaa tehdä oikein. Siis tavallaan usko vaikuttaa meissä niin, että haluamme tehdä lähimmäisillemme hyviä tekoja – ja meille tulee hyvä mieli. Usko on hyvä kasvualue hyville teoille – minä en ole niin tärkeä ja keskus, vaan Kristus on. Hän vaikuttaa minussa siten, että näen ihmiset Kristuksen silmillä nälkäisinä, alastomina, vankilassa, sairaana ja haluan elää heidän rinnallaan. Teot eivät pelasta, Kristus pelastaa.

Miksi hyvää tehneet eivät tienneet tehneensä hyvää?

Se oli heistä luonnollinen tapa elää.

Miksi ne tuomitut eivät oleleet nähneet Jeesusta, jolle tehdä hyvää?

He näkivät vain omat tarpeensa ja oman napansa. Minä oli keskuksena.

Mikä on sinulle tämän tekstin tärkein viesti?

Täytyy olla tarkkana, ettei oma napa peitä alleen kaikkea mitä on ympärillä. Oma hyväisyys, itsekkyyden, kateus ovat vaarallisia. Jakaminen ja kohtaaminen on kuitenkin parempi kaikessa elämässä.

Ensi sunnuntailla on kaksi nimellä: tuomiosunnuntai ja Kristuksen kuninkuuden sunnuntai. Mitä korostuksia nimet pitävät sisällään?

Eri maissa kirkkovuoden viimeisellä sunnuntaiilla on monia nimiä. Viron surnutepäha on omistettu kuolleiden muistolle, englantilaisten sunnuntai on viimeinen hulluttain jälkeinen sunnuntai. Myös tekstit vaihtelevat eri maissa ja kirkkokunnissa.

Suomessa vasta vuonna 1958 tekstiksi tuli evankelista Matteuksen kuvaus viimeisestä tuomiosta (Matt. 25:31–46) ja nimettiin tuomiosunnuntai. Kuitenkin samanaikaisesti pyhä on Kristuksen kuninkuutta korostava Christ the King, Herramme Jeesuksen Kristuksen, maailmankaikkeuden kuninkaan juhla eli Kristuksen kuninkuuden sunnuntai. Väikeä. Tuntuu kuin käsitys siitä, mihin kirkkovuosi päättyy, olisi jäänyt vähän vaiheeseen.

Kristuksen kuninkuuden sunnuntai eli tuomiosunnuntai. Kaupunginkirkon Jazzmessussa saarnaa pastori Heidi Watia. Messu alkoi klo 18.

Ajatus siitä, missä on viimeisen tuomion aihe kirkkovuodesta, on myös puhuttanut kirkkokäsikirjojen laatijoita vuosisatojen aikana. Kristus on kuitenkin ylin tuomari viimeisessä tuomiossa ja Kuningas eli Messias.

Nepalissa JP Leppäluoto vaikuttaa ihmisten vieraanvaraisuudesta kaiken köyhyyden keskellä. Yksi JP Leppäluodon tapaamista naisista oli 24-vuotias kuuoro Mamata (keskellä sininen paita), joka sai kielen eli oppi viittomaan vasta 8-vuotiaana. Mamatan äiti ei osaa viittomakieltä, joten vierailulla mukana ollut viittomakielen tulkit antoi äidille ja tyttärellekin harvinaislaatuisten mahdollisuuksien keskustelun.

Nepal oli rankka ja opettavainen, sanoo rokkari JP Leppäluoto

JP Leppäluodon ensimmäinen käynti kehitysmaassa oli aivan erilainen kuin mihin mies oli varautunut. Nepalissa Leppäluoto tutustui äitiyryhmien toimintaan ja äitiysterveystuhoon. Vaatimattomat synnytysklinikat tekivät vaikutuksen suomalaisen hevimuusikkoon.

KIRSI ELO teksti
JENNY ROSTAIN kuva

Juha-Pekka eli JP Leppäluoto on raahelaissyntyinen, nykyisin Tampereella vaikuttava muusikko. Hänen tunnetuin muu muassa Charon ja Harmaja-nimisistä kokoonpanoista sekä Raskasta Joulua -projektista, joka kokoa jo kymmenettä kertaa yhteen suomalaiset metallimusiikin tähdet esittämään tuttuja joululauluja metalliversioina. Raskaan Joulun yhteistyö Kau- neimpien Joululaulujen kanssa vei Leppäluodon keväällä kymmeneksi päiväksi Nepaliin tutustumaan Suomen Lähetysseuran työhön.

– Matkan aikana kasvoihin ihmisenä varmaan puolen vuosikymmenen verran. Haluan Nepalinterveisistä kertoa ehkä sen, että toivo on elämässä pieninä rippeinä, siinä miten suhtaudumme asioihin. Onnellisuus ei vaadi paljoa, se on hirtteen pienestä kiinni, hän kiteyttää.

Kauneimmat Joululaulut soivat tänä vuonna kehitysmaiden äitien hyväksi. Leppäluoto tutustui Nepalissa yhteisönkehitystyöhön, muun muassa äitiyryhmien toimintaan ja äitiysterveystuhoon. Hän vieraili kohteissa, joissa työtä vastatuetaan muun muassa Charon ja Harmaja-nimisistä kokoonpanoista sekä Raskasta Joulua -projektista, joka kokoa jo kymmenettä kertaa yhteen suomalaiset metallimusiikin tähdet esittämään tuttuja joululauluja metalliversioina. Raskaan Joulun yhteistyö Kau- neimpien Joululaulujen kanssa vei Leppäluodon keväällä kymmeneksi päiväksi Nepaliin tutustumaan Suomen Lähetysseuran työhön.

– Oli mahtavaa nähdä vaatimattomien synnytysklinikko vuoroissa ja todeta, miten pienellä voidaan saada aikaan suuria muutoksia. Naiset olivat huomanneet, miten voitavat tehdä asiat paremmin, ja olivat alkaneet levittää sanomaa. Tykkään kovasti mallista, jossa sydäntään joululauluille, saadaan ihmiset innostumaan ja viemään sitä sitten itse eteenpäin.

Leppäluoto oli yrittänyt valmistautua matkaan etukäteen, mutta totei, että Nepal näytti paikan päällä silti hyvin erilaiselta kuin mitä hän oli kotiosavalla kuvitellut. Matkan lopulla hän kärsi selvistä kult-

tuurishokin oireista. Kun matkasta on kulunut jo jonkin aikaa, hän pystyy katsomaan asioita taas vähän etäämmältä.

– Päällimmäiseksi jäivät mieleen mieleton vieraanvaraisuus sekä iloiset ihmiset ja heidän uskonsa tulevaisuuteen. Ihmisten häätä ja ongelmat asettuivat uuteen perspektiiviin. Emme voi katsoa kaikkea länsi-

”Onnellisuus on hirveän pienestä kiinni.

maisten lasien läpi: emme voi verrata nepalilaisten ongelmia ja meidän ongelmiamme, vaan kummatkin pitää asettaa omaan perspektiiviin.

Raskasta Joulua starttaa marraskuun puolivälissä kymmenvuotis-

juhlakiertueelle, johon sisältyy yli 20 konserttia. Leppäluoto on ollut mukana alusta alkaen.

– Aluksi tehtiin pieniä yökerho-keikkoja ja nyt se on paisunut näihin mittasuhteisiin – teemme ensimmäiset jäähallikeikkamme. Meillä on mahtavan tiivis kaveriporukka, **Korhosen Erikka, Hietalan Marco, Kallon Toni, Aholan Jarkko** ja muut. Joulu on saanut taas sellaisen lapsenomaisen merkityksen, odottaa, että näkee kavereita ja pääsee heidän kanssaan reissamaan ja tekemään mahtavia konsertteja.

Yhteistyötä Lähetysseuran Kauneimpien Joululaulujen kanssa Raskasta Joulua tekee toista kertaa. – Aluksi yhteistyö Lähetysseuran kanssa jännitti, mutta kun näin, miten yleisö otti asian vastaan ja allekirjoitti idean lahjoittamalla, niin totesin, että tämä on ihan nappilinta ja sopii tälle porukalle. Leppäluoto on käynyt Kauneim-

mat Joululaulut -tilaisuudessa joskus Raahessa asuessaan. Hänen lempijoululaulunsa on *Konstan joululaulu*, jota hän on esittänyt myös Raskasta Joulua -konserteissa.

– Se on rankka, mutta kaunis tarina, joka pistää ajattelemaan.

On mahdollista, että tulevaisuudessa Raskaassa Joulussa kuullaan myös uusia joululauluja. Millainen olisi JP Leppäluodon joululaulu?

– Minä olen aika mollivoittoinen säveltäjä. Aihe löytyisi ehkä omasta lapsuudesta – kaikki joulut eivät menneet nappiin, mutta kaikesta on selvitty.

Kauneimmat Joululaulut mukana Raskasta Joulua -kiertueella. Kyseessä on 10-vuotisjuhlakiertue. Kiertueella kulkee Kauneimpien Joululaulujen keräyslipas. Jyväskylän Paviljongissa Raskasta Joulua kuullaan perjantaina 21.11. www.raskastajoulua.com www.kauneimmatjoululaulut.fi

KUNNIOITUS TÄYTYY ANSAITA

”Kunnioita isääsi ja äitiäsi.” Kirjailija ja terapeutti Katriina Järvinen kyseenalaistaa käskyn ehdottomuuden. Ahtaassa lapsuudenkodissa varttunut Järvinen muistuttaa, että mitä tahansa käytöstä ei pidä hyväksyä, saati kunnioittaa. Edes omilta vanhemmilta.

KAARINA HEISKANEN teksti
SAMI SAARENPÄÄ kuva

Somessa on jaettu innolla videota, jossa kaksi sisarusta tulee orpokotiin valitsemaan vanhempia itselleen. Kansainvälistäkin mainetta saanut päihdevalistusvideo tulee mieleen, kun lukee **Katriina Järvinen** kirjaa *Kaikella kunnioituksella – irtiottoja vanhempien vallasta*. Kuka tahtoisi valita alkoholistivanhemmat? Kuka tunnekylmät manipuloijat? Tai marttyyreiksi heittäytyvät vakaumusvanhemmat? Välipitämättömät lapsensaohittajat? Psykoterapeutti Katriina Järvinen mielestä Suomessa vallitsee kulttuuri, jossa omaa pesää ei saa liata. Kaltoinkohtelut täytyy pitää omina tietoinaan, sillä ”kyllä-hän ne vanhemmat kuitenkin parhaansa yrittivät” ja ”ne on sentään mi-

nun ainoat äiti ja isä”. Ja kun on se neljäs käskykin. ”Kunnioita isääsi ja äitiäsi.”

Vanhempien kunnioitus ei ole automaatio, vaan vanhempien pitää ansaita se. Se ei ole vaikeaa, sillä lapsen on sisäinrakennettu tarve kunnioittaa vanhempiaan.

– Kun vanhemmat näkevät lapsensa erillisenä ja ainutlaatuisena persoonana ja kunnioittavat häntä sellaisena, se herättää vastavasti lapsessa kunnioitusta vanhempiä kohtaan, Järvinen sanoo.

Lapsi ei tarvitse täydellisiä vanhempia, vaan vanhemmat, jotka uskaltavat olla epätäydellisiä. Vanhemmuuteen kuuluu myös sen hyväksyminen, että ei voi tehdä valintoja lapsensa puolesta. Lapsella on oikeus tehdä virheitä ja vääriä valintoja. Vanhempien täytyy ottaa myös vastaan arvostelua.

– Rauhakkaisinta on vastata kriittikkiin, että mikäs luulet itse olevasi, täydellinenkö? Se saa lapsen solmuun. Lapsella pitää olla oikeus heittää puurokkipi seinään, ja vanhemmilla pitää olla siinä tilanteessa suhteellisuudentajua.

– Jos aikuinen osaa pyytää anteeksi vääriä tekojaan tai maltein menetystä, keskusteluyhteys säilyy.

Katriina Järvinen syntyi tampere-laiseen helluntailaisperheeseen, jonka vanhemmat ottivat maailmaan kapeimman mahdollisen näkökulman. Opiskeluun ei saanut liikaa kiinnittyä, koska Jeesus saattoi tulla takaisin mikä hetki tahansa, ja tyttären olisi pitänyt todistaa uskostaan niin opiskelu- kuin työpaikoissaan. Pahanteosta tuli piis-

kaa, ja äidiltä, isältä ja Jumalalta piti pyytää anteeksi, piiskanjäljet takapuolella kirjellen.

Lapsuutensa kanssa Järvinen on tehnyt rauhan kirjoittamalla.

– Olen antanut kokemuksilleni muodon ja tullut siten nähdyksi. Voimaa on antanut se, että olen saanut aikaan jotain yleispätevää.

Järvinen toimii psykoterapeutina, ja hänen sähköpostinsa on tulvinut kirjeitä varsinkin keskikäisiltä naisilta, jotka elävät äidin ja omien lastensa puristuksessa.

– Naiset pohtivat vaikeaa äitisuhdetta sekä sitä, kuinka he ovat kohdelleet omia lapsiaan – ovatko he katkaisseet marttyyriuden tai manipuloinnin kierteen.

Valta ja vastuu. Ne ovat vanhemmuuden avainsanoja. Vallan käyttöä ei pidä pelätä, sillä lapsi kokee olonsa turvattomaksi, jos perheessä ei ole selkeitä kuvioita. Vallan pitää kuitenkin olla läpinäkyvää.

– Läpinäkyvyys tarkoittaa sitä, että lapset uskaltavat aikuisina kysyä vanhemmiltaan, miksi meillä tehtiin näin, miksi toimit noin.

– Vanhemman katse on ensimmäinen ja vahvin katse, jonka me saamme itseemme. Jos katse on ollut huono, kiero tai rajoja rikkoiva, sen vaikutus alkaa avautua syvemmin vasta keski-ikässä.

Vanhempien pitää käyttää valtaa taitavasti, sillä he ovat lapsen nähden ylivoimaisia – jättäviä, jotka päättävät ruoasta, vaatteista, nukkumaanmenoista. Vanhemmat viestivät lapselle, mikä hänessä on hyvää ja mikä huonoa. Arviot painavat lapsen muistiin kestoajal-

Jos vanhemmat ovat pusertaneet lapsen muottiin ja ilmaisseet sanallisesti ja sanattomasti, että lapsen täytyy täyttää vanhempien odotukset, lapsi ei aikuisenakaan uskalla tehdä tilejä selviksi vanhempiensa kanssa. Aikuistunut lapsi voi aavistaa vanhempiensa reaktiot: ”Turha siitä on isän kanssa puhua, tilanne menee vain vielä pahemmaksi” tai ”suhteemme perustuu siihen, että äiti saa arvostella minua, minä en häntä”.

– Lapsi on yleensä oikeassa, kun pelkää puheeksi ottamista. Hän on jo oppinut tuntemaan vanhempiensa reaktiot.

Jos Katriina Järvinen voisi nyt selvittää lapsuutensa kipukohtia vanhempiensa kanssa, hän sanoisi, että oli kohtuuton joutua elämään sellainen lapsuus ja nuoruus.

– Meille opetettiin, että 99,9 prosenttia ihmisistä on vihollisia, ja meidät eristettiin ympäröivästä maailmasta ja omista tunteistamme. Haluaisin kertoa, mitä kärsimystä heidän valintansa ovat minulle tuottaneet. Jos he voisivat ymmärtää kokemuksiani, se myötätunto sulattaisi minut täysin.

Entä jos vanhemmat käyttävät valtaansa vielä aikuiseenkin lapsuuteen ja yrittävät manipuloita? – Muista, että olet aikuinen etkä se viisivuotias lapsi. On voimaantumata ajatella, että on aikuinen ja saa päättää asioistaan.

Vanhempien käytöksen taustoja voi ymmärtää, mutta heidän toimintaansa ei tarvitse hyväksyä.

– Vanhemmat ovat tehneet omat valintansa, eikä heitä pidä vapauttaa omista vääristä valinnoistaan.

Laadi elämäsi korjaava käsikirjoitus

KAARINA HEISKANEN teksti

Jokainen kuljettaa mukanaan vuorovaikutusmalleja ja reagoitintapoja, joihin on lapsuudessaan oppinut. Perheasiain neuvottelukeskusten johtaja **Sirpa Salo** tietää, että esimerkiksi lapsuudenperheen epäterveet valtakuviot saattavat toistua parisuhteessa. Manipuloi-

vien vanhempien kutistama voi löytää manipuloivan kumppanin.

– He tuntevat kotoisuutta, home feeling. Tuttu tunne on turvallinen, vaikka ehkä vahingollinen. Omat hankaluuksensa on myös tilanteessa, jossa pariskunnan toinen osapuoli on kokenut tasapainoisen ja toinen risaisen lapsuuden. Tasapainoisen lapsuuden ko-

keneen terve reagoitintapa on hämmennys, kun toinen uhkaa väkivallalla tai heittäytyy marttyyriksi. Toisen osapuolen voi olla vaikea puhua tarpeistaan ja tunteistaan, jos hänen kodissaan lapsen tarpeita ei ole otettu huomioon. Perheasiain neuvottelukeskusten asiakkaat piirtävät sukupuun, jonka avulla tarkastellaan oman suvun tapoja olla vuorovaikutuksessa.

– Jos ei tiedosta lapsuudenkodissaan vallinneiden mallien vaikutusta, siitä tulee soppa. Jokaisen parin tehtävä on miettiä, mitä hyvää lapsuudenkodista tulee, ja mitä sellaista sieltä tulee, jota ei halua toistaa. Heidän on tärkeä laatia perheeseensä korjaava käsikirjoitus.

KAARINA HEISKANEN teksti

Lasten uskonto- tai muusta vakaumuskasvatuksesta saa aikaan mojavon väännon.

Saako lapsille antaa kotona kristillistä kasvatusta, saako hänen poliittisiin ajatuksiinsa vaikuttaa, saako häntä kasvattaa vaikka ympäristöystävälliseksi kansalaiseksi? Vai onko parempi väistää vakaumukselliset kysymykset ja antaa lapsen sitten aikanaan ihan itse päättää?

Psykiaterapeutti **Katriina Järvinen** neuvoo käyttämään vakaumuspuheessa parisuhdeterapeutin suosittelemaa minä-kieltä.

– Lapselle voi kertoa esimerkiksi, että ”minä uskon, että on olemas-

Valinnan vapaus – myös vakaumuksen valinnan

sa Jumala, joka on luonut taivaan ja maan, mutta kaikki ihmiset eivät usko samalla tavalla”.

Vanhempi voi myös korostaa, että lapsi voi kasvaessaan pohtia ja valita, mihin usko. On oikein myös kertoa omasta uskostaan ja mitä hyvää se on antanut elämään.

– Itse sanoin lapsilleni, että ”äiti ei tiedä uskoako vai ei”. Lapseni eivät ahdistuneet tästä, vaan kokivat luulakseni niin, että ihminen saa olla myös epävarma.

– On tärkeää, että vakaumuksista keskustellaan – silloin lapsi ei jää tyhjiöön, mutta ei tule myöskään suljetuksi umpioon. Usko on nimenomaan uskoa, se joko syntyy tai ei, toinen ihminen ei voi saada pakolla toista uskomaan.

Säynätsalon kirkon vihkirijy on Eliel Saarisen suunnittelema Ruusu. Vapaaehtoisporukka on solminut Säynätsalon pappilassa työstä nyt lähes puolet. Ryijy valmistunee ensi keväänä.

Rahat ryijyyn ahkeralla talkootyöllä

PETRI KANANEN teksti

Säynätsalossa on kerätty noin tuhat euroa vihkirijyä varten. Rahaa on tullut urkukonsertista, kirkkokahveista, kirpputorista ja ruusukuvioiden tiskirättien myynnistä. Varainhankinta jatkuu vielä.

Jouluinen runoilta ke 10.12. klo 18.30. Ohjelma 12€, sis. kahvit klo 18 alkaen. Osa ohjelmatuotosta Säynätsalon alue seurakunnan Vihkirijyhankkeen tukemiseen. Jyväskylän Sana-Sepot, dramaturgia ja ohjaus Antti Suora, kanttori Tiina Laiho. Yhteistyössä Sana-Sepot/Jyväskylän kansalaisopisto, Keljonkankaan Martat ja Säynätsalon alue seurakunta.

Syksystä kevääseen aivan solmussa

Naisporukka solmii Säynätsalon kirkon vihkirijyä rivakasti, ja se valmistunee keväällä. Tekijöille mittava urakka on antanut karttuneiden taitojen lisäksi hyvää yhteishenkeä.

PETRI KANANEN teksti ja kuva

Ketkähän ovat ne onnelliset, jotka pääsevät seisomaan ensimmäisenä Säynätsalon vihkirijyjille? Tätä kysymystä pohti vihkirijyjä talkoilla tekävä porukka Säynätsalon pappilassa marraskuisena aamuna.

Hyviä ehdokkaita oli tarjolla. Asia varmistuu tulevan kevään tai alkukesän aikana, kun vihkirijyn viimeinenkin nukka on solmittu ja työ viimeistelty.

Vapaaehtoiset ovat tehneet vihkirijyä omaan tahtiinsa. Reilussa kahdessa kuukaudessa ryijyn sol-

miminen on edennyt jo lähes puoliväliin.

Mirja Rouhiainen pitää ryijyn tekemistä todella antoisana puuhana.

– Olen monta muuta käsityötä tehnyt, mutta en koskaan vielä ryijyä. Nyt olen oppinut ryijynkin teon, ja se on hienoa. Olen oppinut erehdysten kautta.

Ryijytyö lähti liikkeelle syksyllä kansalaisopiston opettajan **Leena Louhivaaran** opastuksella. Langat kerittiin vyyhdeille ja Louhivaara neuvoi muutamia olennaisia niksejä. Siitä eteenpäin työ on edennyt talkooporukan voimin.

Pia Pesonen on käynyt solmimassa ryijyä aivan itsekseenkin. Taitoa on karttunut niin paljon, että hän voisi kuvitella tekevänsä jonkinlaisen pienemmän työn vaikka kotonakin.

– Tätä on tosi mukava tehdä.

Pesosella menee kolme tuntia yhden rivin solmimiseen. Ryijyssä on kaikkiaan 136 riviä. Yhtä kyytiä solmimalla ryijy valmistuisi siis 17 vuorokaudessa. Solmimisen lisäksi ryijy pitää vielä viimeistellä.

Säynätsalossa vihkirijyn puuttumiseen havahtuivat entinen aluekappalainen **Harri Romar** ja

kanttori **Tiina Laiho**. Menneinä vuosikymmeninä morsiamet teki-vät itse ryijynsä ja ripustivat ne kotinsa seinälle. Kirkot lainasivat vihkirijyjä sellaisille, jotka eivät itse sitä tehneet.

Laihon mielestä Säynätsalossa on pärjätty tähän saakka ilman vihkirijyjäkin, mutta sen saaminen lisää vihkimisen juhlallisuutta.

– Lapsena luulin, että kaikissa kirkkoissa on vihkirijy, Säynätsalon kanttori Tiina Laiho sanoo.

Aviopari seisoo vihkimisen ajan vihkirijyn päällä. Muun ajan kirkon vihkirijy toimii kirkon seinä-

vaatteena. Säynätsalossa se sijoitetaan sopivaan kohtaan sivusalin seinälle.

Säynätsalon vihkirijy on **Eliel Saarisen Ruusu**. Se sopi valitsijoiden mielestä hyvin Säynätsalon kirkon väreihin.

– Tässä painoi myös vaakakupissa, että ryijyn malli on samalta ajalta kuin kirkko. Koska kirkko on suojeltu museokohde, niin kannattaa ottaa tällaiset asiat huomioon.

Ennen kuin ensimmäinen vihkipari saa toisensa ryijyn päällä, se siunataan käyttöön jumalanpalveluksen yhteydessä.

Elämästä

Teatterin lavalla unohtuu kaikki muu

HEIKKI IMPIÖ teksti ja kuva

Olen **Janne Tuononen**, 25-vuotias harrastajanäyttelijä Jyväskylän Ylioppilasteatterissa. Muutin Joensuusta Jyväskylään työn perässä pari vuotta sitten. Työskentelen asiakaspalvelussa teleoperaattorifirmassa. Muutto oli varsinainen pikamuutto: torstaina työhaastattelu, perjantaina sain työpaikan, jossa aloitin jo seuraavana maanantaina.

Jyväskylän Ylioppilasteatterissa olen työskennellyt syksystä 2012 lähtien. Minulla ei ole aikaisempaa kokemusta näyttelemisestä, mutta

Joensuussa kavereiden kanssa tehtiin sketsejä ja humoristisia juttuja seurakunnan nuorten iltoihin.

Olin myös mukana rippileireillä sekä isoiskoulutuksissa, ja siellä leikitettiin ja leikittiin paljon. Ehkä se osaltaan vaikutti siihen, että nyt pompin lavalla näyttelijänä.

Teatteriharrastusta voisi verrata toiseen intohimooni eli shakkiin. Molemmat ovat moniulotteisia ja tarjoavat ehtymättömät mahdollisuudet oppia uutta.

Uusien projektien myötä havaitsen, että ikinä ei tule valmiiksi. Teatteri on myös hyvä pakopaikka

arjen murheista. Luulen, että siinä on jotain samaa kuin monille on luonnossa liikkumisessa. Kun hypään lavalle tai treenaan uutta näytelmää, unohdan kaiken muun. Roolihahmon kautta avautuu toisenlainen maailma, siellä on ole Janne Tuononen vaan joku ihan toinen henkilö.

Juuri nyt näyttelen Juska Paarmaa, **Jussi Parviaisen** rankassa Jumalan rakastaja -näytelmässä. Se rämpiä tummissa ja synkissä vesissä, mutta puhuttelee ajankohtaisuudellaan.

Mielestäni on luonnollista, että nostamme esiin asioita, joilla on

merkitystä ajassamme. Sillä on ol-tava myös kosketuspintaa katsoji-en elämään. Vastapainona rankkuudelle, vitsailimmekin pari päi-vää sitten seuraavasta projektista. Jospa tekisimme rap-musikaalin. Voisimme yhdistää urbaanin skeit-taus ja rap-kulttuurin. Ehkä se oli-si iloisempi tarina.

Tulevaisuudesta näyttelijänä en vielä tiedä. Voihan olla, että vuosikymmenten kuluttua katselen teatteriesityksiä enemmän katso-mon puolelta. Teatterista on tullut kuitenkin jo nyt merkittävä osa elämäniä.

Janne Tuononen

Jannen blogi rooliin valmistautumisesta: <http://jyvaskylanyloppi-lasteatteeri.blogspot.fi/>